

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **New Dobrawitz s.r.o.**, se sídlem Doubravice u České Skalice 34, zastoupena JUDr. Josefem Moravcem, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2010, č.j. 5534/550/09-Br, 92020/ENV/09,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 18. 1. 2010, č.j. 5534/550/09-Br, 92020/ENV/09, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k další mu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 13 944,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Josefa Moravce, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Hradec Králové ze dne 23. 10. 2009, čj. ČIŽP/45/OOL/SR02/0913822.003/09/KMA, jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 360 000,- Kč podle ust. § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, a toto prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. Odvolací správní orgán konstatoval, že podle prvostupňového rozhodnutí žalobkyně naplnila skutkovou podstatu správního deliktu ohrožení životního prostředí v lesích tím, že svým opomenutím a jednáním vytvořila podmínky pro působení biotických a abiotických škodlivých činitelů na svých lesních pozemcích 13.č.7/1, 133/18, 152/2, 152/3, 152/4, 153/5, 153/6 a 153/9 v k.ú.Doubravice u České Skalice. Tím, že vlastník lesa v období od března do konce července 2009 výrazně zanedbal na těchto pozemcích, jmenovitě v porostních skupinách 1 Aa8, 1 Ea7, 1 Ea8, 1 Ea9 a 1 Ea11 ochranu lesa proti kalamitním hmyzím škůdcům, zejména včas nezpracoval stromy napadené lýkožroutem smrkovým, vytvořil podmínky pro další vývin a rozšíření lýkožrouta smrkového v lesních porostech. Nedůsledné zpracování a opožděná asanace dřevní hmoty napadené lýkožroutem smrkovým vyvolaly kalamitní stav v lesních porostech, který vyústil v ohrožení životního prostředí v lesích. Žalovaný konstatoval, že přístup vlastníka lesa k těžbě kůrovcového dříví se extrémně odchýlil od povinností a zásad vyplývajících pro vlastníky lesů z ustanovení lesního zákona. Z celého spektra variant ochrany lesa proti lýkožroutu smrkovému vlastník lesa zanedbal elementární povinnosti, zejména preventivní a obranná opatření. To mělo za následek vytvoření podmínek k tomu, aby lýkožrout smrkový ukončil celý vývojový cyklus a šířil se dál, což vedlo k ohrožení životního prostředí lesních ekosystémů a logicky mělo za následek naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 4 písmeno c) zákona o inspekci. Inspekci lze jednoznačně podpořit v právním závěru, že došlo vinou vlastníka lesa k ohrožení zákonem chráněného zájmu v rozsahu naplňujícím skutkovou podstatu správního deliktu. Pokud jde o námitky vznesené v odvolání, žalovaný všechny odmítl a potvrdil závěry, k nimž dospěl správní orgán I. stupně.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobkyně především namítla, že žalovaný se řádně nevypořádal s námitkami vznesenými v odvolání, dále nesouhlasila se závěrem správních orgánů, že by výskyt kůrovce a jeho další působení zavinila, též poukázala na to, že ještě před zásahem ČIŽP podnikla kroky k vyřešení situace a namítla nedostatečné odůvodnění výše uložené pokuty a její nepřiměřenost.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky a odkázal na závěry rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

Při jednání dne 3. prosince 2013 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupce žalobkyně navrhl, aby soud zrušil jak rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, tak i České inspekce životního prostředí, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zástupkyně žalovaného navrhla zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je zčásti důvodná.

Žalobkyně především namítala, že žalované Ministerstvo životního prostředí se řádně nevypořádalo s námitkami, které vznesla v odvolání. Žalobkyně zejména považuje za porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, pokud ministerstvo na několika místech svého rozhodnutí pouze odkázalo na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Bylo povinností ministerstva k námitkám žalobkyně vyjádřit svůj názor a řádně jej odůvodnit. Ministerstvo však namísto toho pouze odkázalo na rozhodnutí ČIŽP. Tímto ministerstvo ve své podstavě však říká, že odvolání žalobkyně se zamítá, protože ČIŽP rozhodla tak, jak rozhodla, což je naprosto nedostatečné.

Tuto námitku soud neakceptoval. Rozhodnutí vydaná správními orgány v obou stupních tvoří jeden celek a odvolacímu orgánu nic nebrání v tom, aby v rozhodnutí o odvolání odkázal na argumentaci použitou v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pokud ji považuje za vyhovující a relevantní. Žalobce může s takovým postupem v konkrétní věci nesouhlasit, ovšem pak je na něm, aby namítl buď že argumentace správního orgánu I. stupně se k jeho námitce nevztahuje, anebo že je vadná, resp. v čem je vadná (například pro rozpor se skutkovými zjištěními nebo s právním předpisem). V projednávané věci však žalobkyně žádnou takto konkrétně formulovanou námitku nevznesla.

Dále žalobkyně tvrdila, že žalovaný se odmítl zabývat jejími námitkami, uvedenými pod body III. a IV. odvolání s tím, že jsou nedůvodné, protože v nich má žalobkyně údajně zpochybňovat skutková zjištění a hodnocení otázky zavinění a líčit je v protikladu se závěry ČIŽP. Žalobkyni přitom není zřejmé, jaká skutková zjištění a jaké závěry ČIŽP měla v této části svého odvolání zpochybňovat a líčit po svém. Žalobkyně netvrdí nic více než to, že o kůrovci nebyla informována, a že nápravné kroky začala činit bezprostředně poté, co se o nebezpečí dozvěděla, a to ještě před zapojením ČIŽP. Odůvodnění rozhodnutí je v této části nesrozumitelné a nedostatečné, neboť neříká nic více, než že argumenty žalobkyně nejsou přípádné, protože blíže nepopsaným způsobem odporují rozhodnutí ČIŽP.

Ani tuto námitku soud neakceptoval. V části III. odvolání žalobkyně polemizovala se závěry České inspekce životního prostředí ohledně toho, jakou normu měla žalobkyně porušit a jakého správního deliktu se měla dopustit, a ohledně pravomoci a působnosti ČIŽP. K této záležitosti se žalovaný vyjádřil na str. 5 napadeného rozhodnutí s tím, že na ust. § 32 lesního zákona inspekce reagovala v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, a dále sám konstatoval, že inspekce nepřekročila svou pravomoc a působnost vyplývající ze zákona o inspekci.

V části IV. odvolání pak žalobkyně nesouhlasila se závěry, k nimž správní orgán I. stupně dospěl ohledně zavinění žalobkyně. K této záležitosti se žalovaný vyjádřil s tím, že žalobkyně skutková zjištění a hodnocení otázky zavinění zpochybňuje a líčí po svém. Toto konstatování žalovaného soud shledal příléhavým, neboť žalobkyně v části IV. odvolání skutečně zpochybňovala skutková zjištění a závěry ČIŽP o zavinění. Odvolací orgán tyto závěry převzal a odůvodnil to argumentací uvedenou v prvních třech odstavcích na str. 5, kterou soud považuje za dostatečnou a věcně i právně správnou.

Dále žalobkyně správním orgánům vytkla, že ve svých rozhodnutích se řádně nezabývaly otázkou, zda žalobkyně naplnila znaky skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 4 písm. c) zákona o České inspekci životního prostředí. Podle stanoviska žalobkyně vytvoření podmínek pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů musí vlastník lesa zavinit. Žalobkyně nesporně, že se v jejím lese vyskytl na jaře 2009 kůrvec, a že příslušná opatření k nápravě začala podnikat v červenci 2009, a že do 24.9.2009 nebyl závadný stav v plném rozsahu odstraněn, ohrazuje se však proti závěru, že

výskyt kůrovce a jeho další působení a z toho plynoucí poškození lesa, zavinila. Správní orgány ve svých rozhodnutích popisují rozsah výskytu kůrovce v lese žalobkyně a způsob, jakým proti kůrovci zasahovala, a co všechno nebylo provedeno. Ovšem ani ČIŽP, ani ministerstvo se řádně nevypořádaly ve svých rozhodnutích s otázkou, zda a jakým způsobem žalobkyně závadný stav, tedy šíření kůrovce, zavinila. I z tohoto důvodu žalobkyně namítá, že odůvodnění rozhodnutí ministerstva nesplňuje požadavky uvedené v ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Pro konstatování odpovědnosti za správní delikt, nestačí pouhý škodlivý následek, ani způsob chování vlastníka lesa, ale je třeba zavinění vlastníka lesa, a to jak ke způsobu jednání, tak i k následku, který má tímto jednáním nastat, tedy že mají být vytvořeny podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů. Jediné, z čeho má zřejmě být dovozováno zavinění žalobkyně, je úvaha o tom, že k tomu, aby vlastník lesa registroval vznik smrkových souší, není třeba žádných speciálních znalostí, a že několikaletý výskyt těchto souší měl žalobkyni signalizovat, že lesní porosty nejsou v optimálním stavu. K tomuto je v první řadě třeba připomenout, že žalobkyně nebyla postihována za to, že se v jejím lese nacházely smrkové souše, ale proto, že od března do července 2009 zanedbala ochranu lesa proti kalamitním škůdcům. Otázku zavinění je tedy třeba posuzovat právě k jarnímu období roku 2009. I tak ale stále není zodpovězeno, v čem má spočívat zavinění žalobkyně, když zavinění má být ze samotného popisu skutku vykládáno tak, že žalobkyně zaviněně zanedbala právě na jaře roku 2009 (zda a jak v jiném období nebylo zkoumáno) ochranu lesa. Žalobkyně připomíná, že si je vědoma ustanovení § 37 odst. 1 lesního zákona, které popisuje, že hospodaření v lesích je vlastník lesa povinen zajišťovat v součinnosti s odborným lesním hospodářem. Žalobkyně se ve svém odvolání k této své povinnosti vyjádřila. Funkci odborného lesního hospodáře zajišťovaly pro žalobce Lesy České republiky, s.p. Je pravdou, že žalobkyně si odborného lesního hospodáře nezvolila, a proto nastoupila situace předpokládaná ustanovením § 37 odst. 6 lesního zákona, žalobkyni však není známo, že by se mělo jakkoli lišit postavení odborného lesního hospodáře sjednaného smlouvou a určeného zákonem. Základní povinnosti odborného lesního hospodáře je podle ustanovení § 37 odst. 1 lesního zákona zabezpečovat vlastníku lesa odbornou úroveň hospodaření v lese. Typicky mezi povinnosti odborného lesního hospodáře patří zajišťovat ty činnosti, které není schopen zajistit vlastník lesa. Proto by měl odborný lesní hospodář průběžně sledovat stav lesa, poskytovat vlastníku lesa poradenskou činnost při prevenci v ochraně lesů, upozornit jej na škody způsobené zvěří a dalšími škodlivými činiteli v návaznosti na povinnosti vyplývající z ustanovení § 32 lesního zákona, upozornit vlastníka na výskyt škodlivých činitelů, navrhnout mu nezbytná opatření a vyznačit zjištěnou kůrovcovou hmotu k asanaci. I samotná ČIŽP uznala, že své povinnosti porušil odborný lesní hospodář. Je přitom zřejmé, že pokud by žalobkyně jako vlastník lesa byla informována o vážnosti situace a potřebě provádět nápravná opatření již v dubnu 2009, svým povinnostem by dostála. Metodický pokyn Ministerstva zemědělství č. 12/1996 preferuje při jednáních mezi odborným lesním hospodářem a vlastníkem lesa osobní kontakt, a žalobkyně má zato, že obzvláště za takto závažné situace měl odborný lesní hospodář být mnohem aktivnější. Odborný lesní hospodář ji nikdy v uplynulých letech nekontaktoval, a ani ji neupozornil na to, že by výskyt souší měl být jakkoli rizikový. Pokud by žalobkyně byla o nutnosti vypořádat se s kůrovcem a o povaze opatření, které je třeba provést, informována, provedla by v souladu s povinností vlastníka lesa podle ustanovení § 37 odst. 1 lesního zákona na své náklady potřebná opatření. V důsledku pochybení odborného lesního hospodáře však žalobkyně nebyla schopna vlastními silami rozpoznat závažnost situace, a to kromě jiného i proto, že nikdy předtím s kůrovcem do styku nepřišla. Navíc údajně již po dobu pěti let špatný stav lesa nikdy nebyl předmětem jakékoli výtky či upozornění, ať již ze strany odborného lesního hospodáře nebo ČIŽP, a les byl napaden kůrovcem teprve na jaře v

roce 2009. Z uvedených důvodů má žalobkyně za to, že z její strany nebyly naplněny znaky skutkové podstaty správního deliktu, a to subjektivní stránka spočívající v zavinění.

Tuto žalobní námitku soud rovněž neakceptoval. Správní orgány postihly žalobkyni za správní delikt, spočívající v porušení ust. § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., v platném znění. Podle této normy inspekce uloží pokutu až do výše 5 000 000 Kč právnickým nebo fyzickým osobám, které svým jednáním nebo opomenutím ohrozí nebo poškodí životní prostředí v lesích tím, že vlastním zaviněním vytvoří podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že tohoto porušení že žalobkyně dopustila tím, že *“svým opomenutím a jednáním vytvořila podmínky pro působení biotických a abiotických škodlivých činitelů na svých lesních pozemcích 13.č.7/1, 133/18, 152/2, 152/3, 152/4, 153/5, 153/6 a 153/9 v k.ú.Doubravice u České Skalice. Tím, že vlastník lesa v období od března do konce července 2009 výrazně zanedbal na těchto pozemcích, jmenovitě v porostních skupinách 1 Aa8, 1 Ea7, 1 Ea8, 1 Ea9 a 1 Ea11 ochranu lesa proti kalamitním hmyzím škůdcům, zejména včas nezpracoval stromy napadené lýkožroutem smrkovým”*.

Z napadeného rozhodnutí je tedy zřejmé, že porušení ust. § 4 písm. c) cit. zákona se žalobkyně dopustila jednak opomenutím, tedy zanedbáním potřebné péče, a jednak jednáním, tedy nedostatečným postupem při odstraňování napadených stromů. Zavinění žalobkyně je podle názoru soudu prokázáno dostatečně, protože zákon č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, ukládá v ust. § 32 vlastníkově lesa konkrétní povinnosti při ochraně lesa. Žalobkyně jako vlastník lesa tedy byla povinna tyto své povinnosti znát a dbát na jejich plnění. Pokud jejich plnění, byť i z nedbalosti, opomněla, resp. následně nezajistila dostatečně účinné odstranění následků, je závěr o jejím zavinění nepochybný.

Pro úplnost zde soud konstatuje, že na tom nic nemění ani případné pochybení odborného lesního hospodáře, byť jím se soud nezabýval (nebylo předmětem napadeného rozhodnutí). Ze skutečností, uvedených žalobkyní jak v žalobě, tak při ústním jednání před soudem, je zřejmé, že žalobkyně od samého počátku, tedy od nabytí předmětného lesa, nevěnovala povinné péči o něj náležitou pozornost. Odborného lesního hospodáře si nevybrala, a subjekt, který se tímto hospodářem stal ze zákona, nijak nekontaktovala, tedy zejména jej nijak nevyrozuměla o tom, že došlo ke změně v osobě vlastníka lesa. Došlo-li pak v dubnu 2009 k tomu, že zaměstnanec Lesů České republiky jako odborného lesního hospodáře zaslal vyrozumění o výskytu kůrovce napadeného dřeva v lese nesprávně na adresu bývalého vlastníka lesa, a nikoliv žalobkyni, nemůže tato skutečnost žalobkyni vyvinít. Jestliže bylo její povinností podle ust. § 37 odst. 1 lesního zákona zajišťovat hospodaření v lesích v součinnosti s odborným lesním hospodářem, pak minimem této součinnosti je to, že odborného lesního hospodáře vyrozumí o tom, že je vlastníkem lesa. Ani tuto základní a podle názoru soudu esenciální povinnost však žalobkyně nesplnila.

Konečně žalobkyně v žalobě namítla, že výše pokuty je nedostatečně zdůvodněna, když je odkazováno na samotnou okolnost spáchání správního deliktu. I v rozhodnutí ministerstva je několikrát zopakováno, že žalobkyně ohrozila životní prostředí, což však vyplývá z konstrukce skutkové podstaty správního deliktu, a k samotné výši pokuty ministerstvo pouze odkázalo na rozhodnutí ČIŽP a s námitkami žalobkyně se nijak nevypořádalo. Uložená pokuta je nadto nepřiměřená, a žalobkyně navrhla, aby soud pro případ, že shledá, že se dopustila správního deliktu, postupoval podle ustanovení § 65 odst. 3 a od uložení sankce upustil, případně ji snížil. Žalobkyně považuje pokutu za nepřiměřeně vysokou s ohledem na výskyt mnoha polehčujících okolností, které zmínila již v předchozím textu žaloby, tedy

zejména podíl odborného lesního hospodáře na vzniku závadného stavu, maximální úsilí, které vyvinula k nápravě situace, předchozí řádné péče o lesní majetek, to, že nebyla v minulosti postižena pokutou za správní delikt, a též to, že její činností nebyly ohroženy okolní lesy, ale výlučně jen její majetek. Výše pokuty je nepřiměřená i s ohledem na skutečnost, že jako vlastník lesa bude muset vynaložit značné finanční prostředky na obnovení lesa. Pokuta je vysoká i při porovnání s jinými případy: zde žalobykně poukazuje na rozhodnutí České inspekce životního prostředí, kterým byla jinému vlastníkovu lesa uložena pokuta ve výši Kč 350.000,- Kč, přesto, že vlastník lesa prováděl v lese nezákonnou těžbu, navíc úmyslně s vědomím pokuty, a ještě k tomu opakovaně, a na místě těžby ponechal vrcholky poražených stromů, čímž umožnil vyrojení kůrovce a napadení okolních porostů.

Tuto námitku považoval soud za zčásti důvodnou, neboť výše uložené pokuty nebyla dostatečně odůvodněna.

Podle ust. § 5 odst. 1 zákona o ČÍŽP se při určení výše pokuty přihlíží zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání.

Výčet hledisek, která musí správní orgán vzít v úvahu při rozhodování o výši pokuty, není tedy uzavřen a správní orgán tedy může stanovit výši pokutu i v závislosti na jiných skutečnostech. Vždy však musí vyhodnotit ta kritéria, která zákon výslovně stanoví, tedy je povinen uvést, jaké zjištěné skutečnosti pod to které kritérium podřadil, proč tak učinil a co z toho vyvodil. V případě, že vzhledem k povaze věci nebude některé ze zákonných kritérií přicházet v úvahu, správní orgán takový závěr v rozhodnutí výslovně uvede, a to i s nezbytným odůvodněním.

Správní orgán I. stupně se věnoval úvahám o výši pokuty na str. 7 dole a na str. 8 nahoře svého rozhodnutí z 23. 10. 2009, kde vyhodnotil míru závažnosti jednání žalobkyně, rozsah a délku trvání protiprávního stavu, avšak bez dalšího se nezabýval způsobem tohoto jednání a ani jeho následky. Nijak přitom nevyložil, proč právě tato dvě kritéria nehodnotil. Odvolací správní orgán pak tuto vadu rozhodnutí vydaného v I. stupni nijak nerefletoval a neodstranil. Přitom zejména kritérium následků protiprávního jednání považuje soud za významné, neboť zákon o ČÍŽP v ust. § 4 písm. c) sankcionuje nejen poškození, ale též i pouhé ohrožení životního prostředí v lesích. Přitom je zřejmé, že poškození a ohrožení se budou odlišovat právě pokud jde o následky, což by se mělo odrazit též ev. výši uložené pokuty.

Městský soud v Praze proto konstatoval, že napadené rozhodnutí je v části týkající se výše uložené pokuty nezákonné, a tedy je podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil a věc podle ust. § 74 odst. 8 soudního řádu správního vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Pro úplnost soud uvádí, že dalšími žalobními námitkami, zejména ohledně nepřiměřenosti výše pokuty, se nezabýval, jelikož o pokutě a o její výši bude žalovaný rozhodovat znovu. Z téhož důvodu se soud nezabýval ani návrhem na moderaci uložené pokuty. Rovněž se soud nezabýval námitkami a tvrzeními, která žalobkyně uplatnila dodatečně, tedy po uplynutí lhůty pro podání žaloby podle ust. § 71 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně měla ve věci úspěch a její náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného

soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč a jednak z odměny advokátovi za dva úkony právní služby po 2100,- Kč (převzetí věci, sepsání žaloby) a za jeden úkon právní služby za 3100,- Kč (účast u jednání), včetně související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty, a dále pak z náhrady za promeškaný čas v rozsahu 7 půlhodin, tedy 700,- Kč, a konečně z náhrady cestovného na trase Hradec Králové – Praha a zpět v délce 232 km osobním automobilem tovární značky Fiat Panda, reg. značky 5H4 6764, podle specifikace na č.l. 58-60 soudního spisu. Náhradu v celkové výši 13 944,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Josefa Moravce, advokáta.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. prosince 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová